

Čím hlubší máme poznání a životní zkušenosti, tím méně mluvíme ve frázích a obtížněji hledáme slova, která by plněji zachytila, co prožilo srdce. Spějeme do zralosti Panny Marie, do ticha: nejpronikavějšího hlasu Slova. O co více teprve vážíme slova, když vynášíme cokoli z pokladů Božího Srdce, v němž je obsaženo celé stvoření! Naše mluva je nutně vždy jen přibližná v porovnání s vnitřně zakoušeným bohatstvím. Ať už se podaří hovořit jednou plněji, nebo podruhé kroužit spíše na okraji, vždy by mělo hořet srdce z řeči o Ježíši, kterého jsme poznali srdcem. Celé viditelné stvoření je ikona odrážející nebe (přičemž nebe je samotné Srdce Boha): pod rouškou viditelného (kam patří i naše slova) probleskuje neviditelná plnost.

Slavnost Božího Srdce do nás tiskne každý rok hlubší a hlubší přítomnost, jakou může Bůh s člověkem vůbec žít. Ježíš si vytrhává Srdce z hrudi a nabízí ho zcela každému na svých holých dlaních: je připraven dát nikoli jen dárky, ale sám sebe (podstatu, což vyjadřuje Srdce v dlaních); Ježíš je připraven učinit směnu se srdcem člověka, abychom si i my „vytrhli srdce z hrudi“ a byli před ním obnaženi (tedy mu vše odevzdávali, do všeho ho vpouštěli, a tak se stávali svobodnými k jeho impulsům: viseli jen na něm), abychom tedy žili vzájemně jeden pro druhého (v dobrém i ve zlém), a tak mohla probíhat transfuze krve (návrat nás a všech, které nosíme v srdci, do Života): tento oheň plnokrevné lásky přišel Bůh vrhnout na zem, abychom pro něj uvnitř hořeli a s ním (jeho stylem) zachraňovali (skrze jeho Rány, především tu srdeční, stékající rovněž do kalicha při každém proměňování ve mši). Poprvé ve Večeřadle (při ustanovení eucharistie) na Zelený čtvrtek vytáhl *Ježíš své Srdce z hrudi*, aby ho držel ve svých rukou před námi až do konce světa: díky tomu na nás denně při proměňování vycházejí nezbytné živiny (blahoslavenství aj.), když se znova a znova v eucharistii Slovo rodí (každé proměňování je, mimo jiné, Ježíšovo nové rození).

Tuto **nabídku směny Srdce** ale koná vůči člověku celá Trojice, jak v jednotě, tak každá z Osob svým specifickým způsobem. Ten vyjadřujeme jejich osobním zabarvením: všechna tři Srdce Osob jsou zlatá (tj. nejvzácnější), ale každé s jiným nádechem zlaté: **Duch Svatý** má Srdce bílé zlaté, pro nás ochotně *rozdrčené*, aby mohl jako jemný prášek proniknout do všech zákoutí lidského nitra (často nepropustného, na kámen ztvrdlého) a všude vše něžně proměňoval; **Otec** má Srdce žlutě zlaté, pro nás *roztržené* do náruče, aby nás v objetí držel do konce světa; a **Syn** má Srdce obarvené lidskou krví do červeného zlata a pro nás *probodené*, aby tvořilo vstupní bránu do nebe – do Trojičního Srdce! Tato tři Srdce v jednotě spatříme plně ve smrti a v oslavení při paruzii.

Naše služebnická modlitba tuto směnu Srdcí a postupné vrůstání do nebe, do Srdce Boha, vystihuje následně:

Kriste Veleknězi, Srdce velekněžské probodené, procházím tebou do Srdce Otcova roztrženého a do Srdce Ducha Svatého rozdrčeného. Prosím (neustále) o odpuštění a slibuji ti plnost lásky, kterou jen ty ve mně dokážeš žít!

My slibujeme otevřenost a poddajnost – Pán koná proměnu, naše ozlacení.

Takový řád lidské záchrany ustanovila Trojice ještě před stvořením světa: že z lásky k nám se Ježíš vtělí a nechá si na kříži Srdce probodnout, Otec si nechá Srdce jako chrámovou oponu roztrhnout a Duch Svatý přímo (skrytě) rozdrtit. Osoby Trojice jsou láskou k člověku tak neuhasitelně žhoucí, že když Duch nabídl (ve věčnosti) své Srdce k rozdrčení, Ježíš „dojatý“ jeho láskou ustanovil na svém těle viditelné rozdrčení v čase – při bičování: masakr bičování je tak viditelnou ikonou neviditelně činné rozdrčené lásky Ducha Svatého... bolesti Osob se prolínají a rezonují v našem srdci, přičemž všechny viditelné Rány Krista nás vpouštějí do dění v Trojici, a tou srdeční sami přímo vstupujeme.

Bůh ustanovil, že všechna tato tajemství nám nabídne s ním prožívat ve Svatém týdnu *bolestně*, na Kříži, a *vítězně* a ve Velikonočním oktávu *oslaveně*. Zve nás do svých Ran, abychom v nich s ním pro druhé přebývali, a tak (v něm) zachraňovali, neboť na konci světa budou jediné Rány Ježíše, sbíhající se do Rány Srdce, místem Života.

Čím více se blíží Pánův **druhý příchod** ve slávě (který i my můžeme, jako Maria vtělení, urychlovat těšením se na něj), tím dominantněji budou zářit a vycházet najevo skrze Ježíšovy Rány již ne tak Osoby Trojice, jako přímo jejich Srdce! (Co máme očekávat? Nikoli technický popis druhého příchodu, ale že se uskuteční to, co v dějinách Božího lidu již tolikrát: spadne vnitřní rouška a my ho srdcem spatříme.) Je veliké tajemství, že na konci světa přijde Pán jako **Trojediné Srdce**! (Dominantním vjemem pro nás nebude ani jeho viditelné tělo, ani skrytější duše, ale jádro Osob, jímž je Srdce – to znamená, že Trojjediný Bůh přijde takový, jaký je, zcela dávající sebe, se „Srdcem na dlani“: bude „vidět“ jeho podstata, všichni „pochopí“ a každé koleno před Láskou poklekne!) Druhý příchod je jako ten první (při Vtělení) vlastně opět porodem, ale zachytíme jej srdcem a ze srdce Nevěsty-Církve vyvstane.

Celé dějiny Bůh zvnitřňuje (zduchovňuje) svůj lid, a tak to, co jsme dříve považovali za nejsilnější důkaz: spatřit tělesnými očima (jinak „neuvěříme“); nyní se nejsilněji odehraje před zraky srdce. Proto nás mezitím učí Pán žít na zemi jako *chodící srdce* – čili jako ty, kdo vidí podstatu: čím žije Bůh v radostech i bolestech (to přenášejí pohyby Pánova Srdce v našem srdci, které nám postupně vyrůstá až do obvodu těla: to se děje skrytě, ale citelně – mysticky)!

Na **Kalvárii** je jako první viditelné probodení Ježíšova Srdce a v něm až teprve skrytější další tržné rány Otcovy a drtivé rány Ducha. Avšak už při prvním provalení krve z Ježíšova Srdce poznáváme toho, kterého probodli: Boha. Při **druhém příchodu** „spatříme“ tři Srdce (s Ranami nikoli krvavými, ale oslaveně zářícími) v pořadí naopak, od Srdce nejskrytějšího: tekoucí Láska-Duch Svatý nás definitivně pronikne, promění a uchvátí pro nebe; Otcovo Srdce nás poté definitivně v náruči uzavře; a Ježíšovo Srdce zpečetí s naším srdcem definitivní přátelství.

Druhý příchod ve slávě bude podobný tomu, jak přichází člověk před Boží Tvář v okamžiku smrti: když duše po smrti předstupuje před Boží Tvář, první, co nalezne a „spatří“, je Otcovo Srdce (v oslavení) *roztržené*: pravý Domov, který je pro přichozí duši dokořán jako brána otevřený. Duše sama chápe, může-li již vstoupit, nebo je-li jí třeba ještě výhně láskyplné očisty. Rozumí své situaci před Bohem. Spolu (protože Otec a Syn jsou jedno) s tímto Otcovým Srdcem se k duši zároveň vystírá otevřená náruč Ježíšova Srdce (v oslavení) *probodeného*, ze kterého září plnost jeho Božství i plnost Lidství: duši tím zalévá Pánova svatost, na které smí mít podíl. A dále z této jednoty Srdcí Otce a Syna na duši (celý život, ale v hodině smrti v plnosti) „vytéká“ (v oslavení) *rozdrčené* Srdce Ducha Svatého, které chce duši definitivně uchvátit pro sebe, prostoupit ji láskou, která právě proto, že je rozdrčená, pronikne jako tekoucí voda-světlo všude, i do nejmenších pórů. Byť by v člověku zůstala v hodině smrti pro Světlo otevřená jen jediná ubohá skulina (zbytek dobré vůle) a vše ostatní bylo jako „beton“ nepropustné (mrtvolné), Láska-Duch Svatý, protože je rozdrčená, a tudíž „teče“ jako světlo, tu poslední nepatrnou skulinu v lidství pronikne, otevře a uchvátí (zachrání) celého člověka pro nebe. Tak nás trojí objetí jediné Lásky jednou v plnosti prostoupí „zvenku“ (Otec se Synem) i „zevnitř“ (Duch Svatý): jsme a budeme to nadále my sami, a přitom zároveň již plně Bůh v nás. Stáváme se bohočlověkem (oblečení Kristovým trojičním životem): svatým pro nebe.

V postupném zjevování Trojjediného Srdce (až k plnosti druhého příchodu) se i Slavnost Božského Srdce vyvíjí: v naší době, na konci časů přenáší tato slavnost akcent na zvýraznění Srdcí, jak přijdou v paruzii. Ježíšovo Srdce tu jakoby „ustupuje“ a On sám rozlévá nyní to nejskrytější: Srdce Ducha Svatého, bílé zlato, rozdrčené tekuté Srdce Ducha Svatého! – skrze své dokořán otevřené Rány, ke kterým my smíme přistupovat a mít v nich útočiště.

Ve svých Ranách Ježíš člověka vnitřně rozpaluje, čistí mu tím i všechny jeho rány (jako zlato v peci) a dává největší dar – žít již zde nebe na zemi: tedy rány již oslavené. Jsou-li naše rány (ve spojení s Ježíšovými) již oslavené, přestane oheň v nich spalovat bolestivě naše ego a nás „bolí“ a „rozradostňují“ už jen Rány Ježíšovy: vše to, co prožívá On. Správné hoření (Lásky) uvnitř vyvolává naše správné hoření i navenek: tj. „správné“ prožívání radosti i bolesti Pánových Ran (nikoli našeho ega). Na zemi je radost a bolest spojena v jednom – po smrti se bolest promění ve vděčnost, že jsme toto a ne jiné (utrpení) mohli prožít. Ježíšovo Srdce nás učí, jak fiaska osobního života proměňovat – tak jako On. Ježíš ze světa přijímá všechny bolesti, vypouští ale vždy jen lásku – září proměny. Čemu nás tedy jeho Srdce učí (?): že nikdy volajícího přichozího neodmítne (vždy reaguje velkoryse, mladě, pružně, připraveno na nový začátek, neexistuje pro něj nic neodpustitelného). Ježíšovo Srdce je tedy stále dokořán otevřené, zatímco mu z Rány neustále vytéká milosrdenství (soutok pokoje-Krve a tichosti-Vody). Zároveň s tím (s vytékající Krví) ale Ježíš bez ustání skrze otevřenou Ránu Srdce do sebe přijímá všechny bolesti a zranění světa (mezi nimi i naše jemu odevzdávané nepravosti), aby vše, co do jeho Srdce takto vstupuje, zcela žářem lásky propálil a proměnil (na milosrdenství). Takto bije Ježíšovo Srdce: stah (*systola*) umožňuje vylévání milosrdenství do celého stvoření – v uvolnění (*diastole*) Ježíšovo Srdce do

sebe znova a znova nasává celý svět, aby ho proměnil. Ježíšova reakce na přichod marast světa do jeho Srdce je vždy a pouze účinná láska a milosrdenství (nejvyšší tvořivá aktivita) – úplný opak mrtvolnosti do něj vcházejících bolestí.

Ježíš od nás dostane ránu, avšak nám udělí odpuštění. To je jeho konstantní uzdravující reakce na obdržené bolesti. Snáší nahotu ponížení, zevlování pohledem, otírání se ústy, barbarské odsuzování, nenávisť, nepřejícnost – na jakýkoli druh zranění světa reaguje přirozeností Služebníka: výstřikem Krve pod způsobou lásky. Nás tím učí neobhajovat se, stát v pokoji a žehnat – tak jako nás Maria ve své bodavé bolesti za Syna, kterého označovali za blázna, učí přesto nepřátelům žehnat.

Otcovo Srdce zůstává trpělivě rozeklané, roztržené jako chrámová opona a až do paruzie přemostuje a milosrdně sbírá do otevřené náruče neúnavně hodné i nehodné, zápasí o lidské srdce stálým odpouštěním. Učí nás tím milovat jako první, bez satisfakce: tak jako rodiče své děti, které ještě obětí rodičů nedocení – Maria nám dává podíl na své trhavé bolesti za každé její dítě, které rodí pro Boha.

Srdce Ducha Svatého (rozdavatele pokladů Trojice) rozdrčené nevděčností, znehodnocováním Lásky zápasí až do paruzie o lidské srdce tím, že dává vše, ač jako Láska-nepoznán. Rozlévá se jemně, tiše, sladce, naprosto nepovšimnutý. Učí nás tím tichému, neholedbavému nasazení k záchraně druhých, snášení bezmocnosti vlastní, druhých i vůči druhým. Jen tak – pokorou a tichostí – rozdrtila Maria hadovi vítězně hlavu.

Tento sestup tří Srdcí stále pokračuje až do paruzie a vede nás ke stejné činnosti, abychom dorůstali do Trojjediného Srdce *probodeného, roztrženého i rozdrčeného*! Do nejvyššího štěstí.

První příchod Pána ve Vtělení, **Kalvárie** i jeho **druhý slavný příchod** jsou a zůstanou samozřejmě tajemstvím, přesto je můžeme srdcem nahlížet: *Kalvárie* otevřela cestu domů, do nebe. *Poslední čas*, ve kterém žijeme, otvírá porodní cesty pro opačný příchod nebe na zem. Nebe už jakoby „puklo“, vyšla plodová voda před porodem, cesta je otevřená – z Otcova Lůna nyní „vytéká“ rozdrčená láska Ducha Svatého a my nevíme přesně „kdy“, ale víme, že brzy spatříme v radosti tváří tvář toho, kterého pro nás probodli, roztrhli a rozdrtili.

Spuštěný porod druhého příchodu ohlašují mnohá znamení doby (rovněž naše rostoucí vnitřní radost a pokoj, přestože temnota houstne s přicházejícím Světlem – my přitom neanalyzujeme temnotu jako známku pravdy, ale sledujeme světlo vycházející ze Srdce Pána jako základní orientační bod).

Jako Otec, Syn a Duch Svatý jsou jedno v Trojici, **poslední tři papežové** jsou rovněž jediným–trojjediným papežem: nesou jako jeden papež ve třech osobách bolesti tří Srdcí Osob Trojice v opačném pořadí než na Kalvárii. Tam bylo nejprve Ježíšovo Srdce probodené, pak se Otcovo roztrhlo, aby nakonec vyteklo rozdrčené Srdce Ducha. Ve třech papežích posledních časů jako v jediném jdou bolesti naopak, přesně tak, jak přijde z nebe Trojice na zem (po pravici s Královnou a všemi svatými):

*Nejviditelněji nese **Jan Pavel II.** *rozdrčené* Srdce Ducha Svatého (jeho pontifikát je znamením vycházející plodové vody před druhým příchodem). Tělesným obrazem této vnitřní pravdy jeho duchovního rozdrčení byl zásah a rozdrčení jeho srdce kulkou z revolveru při atentátu...

*Poté se **Benedikt XVI.** stal nositelem Otcova Srdce *roztrženého* bolestí nad rozdělením v církvi – zrno se oddělilo od plev.

*A konečně **František** je Kristovým Srdcem *probodeným*, na něhož dnes všichni hledí jako na Pána na kříži: jedni při pohledu do Františkovy tváře zevlují, posuzují, pasou se pohledem a křičí; a druzí kontemplují jeho tvář a vidí přitom srdcem působení Krista na zemi. A papež František, v jednotě s Benediktem a Janem Pavlem, se stává vším pro všechny, aby s Ježíšem zachránil alespoň některé. Jde u posledního trojjediného papeže o nesení porodních bolestí Trojice pro druhý příchod. Radujme se!

Maria to vše nese ve svém Lůně a učí nás na konci časů žít v radosti a přítomnosti Ježíšova Srdce: těšit se na něj, v něm se radovat a jásat! Vždyť mučednictví lásky je nejvyšší radost. Maria je nám právě v naší době nejvzácnějším příkladem v mučednictví lásky. Dívejme se na její Neposkvrněné Srdce, jak vítězí právě nyní, právě dnes! Blíží se konec světa a zároveň věčný začátek a věčná radost nebe! A my smíme žít v začátku nebe již nyní, již dnes! Jako šťastní dělníci poslední minuty.

S. Luisa Karczubová

* * *

Prázdniny travíme většinou na cestách, dovolených, s lidmi, kteří jsou nám blízcí. Možná si některé ráno můžeme dokonce dopřát delší spánek: velkou milost, že na začátku nového dne neslyšíme v prvním okamžiku budík... Je to ideální čas vzpomenout si na dobrou a vzácnou radu svatého Ignáce, že totiž vnuknutí, které přichází ráno a souzní s naším srdcem, bývá od Pána. Tak jako když se matka vlídně dívá na své dítě, které spí, a těší se na to, až otevře oči, tak na nás hledí také náš Pán. Těší se, až ráno procitneme ze spánku a hned – vždy jako první – nám touží vyznat lásku. Denně můžeme vnímat projev jeho vyznání a jako vnuknutí slyšet jeho slovo pro nás. Zachytit ráno jeho slovo se učíme stále a třeba i delší dobu, ale každý den máme novou šanci. Zkusme hlouběji a hlouběji vše prožívat skrze něj, jenom s ním, jenom v něm!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Budeme mluvit o vytrvalosti v modlitbě, ke které nás zve, či dokonce nám ji přikazuje Písmo svaté. Duchovní cesta ruského poutníka (ve spisu *Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci*) začíná jeho setkáním

s jednou větou svatého Pavla: „Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu.” (1Sol 5,17–18) Apoštolovo slovo zásahlo onoho muže, který se dotazoval sám sebe, jak je možné se nepřetržitě modlit, když se náš život člení do mnoha různých okamžiků, které leckdy neumožňují soustředění. Touto otázkou začíná jeho hledání, které jej přivede k objevu modlitby, nazývané *modlitbou srdce*. Jak je tedy možné neustále setrvat ve stavu modlitby? Katechismus přináší několik krásných citací z dějin spirituality, které vyzdvihují nezbytnost trvalé modlitby, jež by se stávala těžištěm křesťanské existence. Například mnich Evagrius Pontský prohlašuje: „Nebylo nám přikázáno stále pracovat, bdít a postit se, kdežto stálá modlitba je pro nás zákonem.” (KKC, 2742) Srdce spočívající v modlitbě... V křesťanském životě je tedy žár, který nikdy nesmí vyhasnout. Lze jej tak trochu přirovnat k onomu posvátnému ohni, který se uchovával v antických chrámech, planul bez přerušení a povinností kněží bylo udržovat jej. Stejně tak by rovněž v nás měl hořet posvátný oheň, který by plál bez ustání, a nic by ho nemohlo uhasit. Není to lehké, ale má to tak být. Jistě, uplatňovat tyto zásady v praxi není jednoduché. Některému tatínkovi či mamince, na které doléhá tisícero úkolů, se někdy zasteskne po předchozím životním období, kdy bylo snadné najít určitý časový rytmus a prostor k modlitbě. Pak ale přicházejí děti, práce, záležitosti rodinného života, stárnoucí rodiče... Člověk má dojem, že na to všechno nestačí. Tehdy mu prospěje, když pomyslí, že Bůh, náš Otec, který se musí starat o celý vesmír, ustavičně pamatuje na každého z nás. Proto také my na něj máme trvale pamatovat! Zároveň není zdravá taková modlitba, která se odcizuje životu. Modlitba, vzdálená od životní konkrétnosti, se stává spiritualismem anebo ještě hůře formalismem. Pamatujme, že Ježíš poté, co učedníkům na hoře Tábor ukázal svou slávu, nechtěl prodlužovat onen extatický okamžik, nýbrž sestoupil s nimi dolů a pokračoval v každodenní pouti. Onen zážitek se totiž měl vrýt do srdcí učedníků jako světlo a síla jejich víry a také jako světlo a síla do dnů, které měly přijít, pašijových dnů. Čas věnovaný prodlévání s Bohem tak oživuje víru, která nám pomáhá v konkrétnosti žití, a víra se pak zase sytí nepřetržitou modlitbou. Toto obíhání mezi vírou, životem a modlitbou udržuje plamen onoho ohně křesťanské lásky, jakou Bůh od každého z nás očekává.

